

**GENERALNY INSPEKTOR
OCHRONY DANYCH
OSOBOWYCH**

dr Wojciech R. Wiewiórowski

Warszawa, dnia 2 stycznia 2013 r.

DOLiS/DEC-4/13/138,140

dot. [...]

DECYZJA

Na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2000 r. Nr 98, poz. 1071 ze zm.) art. 12 pkt 2, art. 22 w zw. z art. 23 ust. 1 pkt 5 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (Dz. U. z 2002 r. Nr 101, poz. 926 ze zm.), po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w sprawie wniosku Pana A. P. zam. [...] oraz Pani M. K.- P. zam. (adres do korespondencji: [...]), reprezentowanej przez Pana A. P., o ponowne rozpatrzenie sprawy zakończonej decyzją Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych z dnia 22 listopada 2011 r. (znak: DOLiS/DEC-988/11/56219,56223) odmawiającą uwzględnienia wniosku w sprawie przetwarzania ich danych osobowych przez F. Sp. z o.o. z siedzibą [...],

utrzymuję w mocy zaskarżoną decyzję.

Uzasadnienie

Do Biura Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych wpłynęła skarga Pana A. P. zam. [...] oraz Pani M. K.- P. zam. [...] (adres do korespondencji: [...]), reprezentowanej przez Pana A. P., zwanych dalej także Skarżącymi, na przetwarzanie ich danych osobowych przez F. Sp. z o.o. z siedzibą [...], zwanej dalej również Spółką. W treści przedmiotowej skargi Skarżący wskazali, iż cyt.: „(...) firma F. Sp. z o.o. i jej przedstawiciele bez naszej zgody oraz po naszym sprzeciwie bezpodstawnie przetwarzają nasze dane osobowe, powołując się na umowę o zarząd nieruchomością przy ul. [...] w W., pomimo tego, że takiej umowy nie podpisywaliśmy. Nie udzielaliśmy żadnych pełnomocnictw osobom trzecim do zawarcia ww. umowy. Kategorycznie i pisemnie nie wyrażaliśmy zgody do działania na naszej

nieruchomości ani do administrowania. Nie dawaliśmy pełnomocnictwa firmie F. do zawierania umów na naszą rzecz i w naszym imieniu {dotyczącego nieruchomości w W. przy ul. [...] } (...)”. Skarżący zażądali usunięcia wszelkich ich danych osobowych ze zbiorów danych F. Sp. z o.o.

W celu rozpatrzenia przedmiotowego wniosku Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych przeprowadził postępowanie wyjaśniające, w toku którego ustalił następujące okoliczności faktyczne.

1. Skarżący są współwłaścicielami nieruchomości położonej w W. przy ul. [...]. W przedmiotowej nieruchomości nie nastąpiło wyodrębnienie lokali mieszkalnych, dlatego też Skarżący pozostają współwłaścicielami w częściach ułamkowych.
2. Współwłaściciele ww. nieruchomości umową z dnia [...] listopada 2009 r. ustalili, że zarządzanie nieruchomością powierzają F. Sp. z o.o. Pan A. P. i Pani M. K.- P. nie podpisali ww. umowy.
3. Z uwagi na fakt, że Skarżący zalegali z opłatami za ww. nieruchomość, F. Sp. z o.o. dochodzi należności z tego tytułu przez sądami.
4. W wyjaśnieniach udzielonych Generalnemu Inspektorowi Ochrony Danych Osobowych Spółka wskazała, iż „ (...) Spółka posługuje się danymi Państwa P. wyłącznie w sprawach związanych z nieruchomością, głównie w procesach o zapłatę”.
5. W dniu [...] grudnia 2009 r. Sąd Rejonowy [...] wydał wyrok w sprawie o sygn. akt [...] z powództwa F. Sp. z o.o. przeciwko Panu A. P., zasądając zapłatę na rzecz F. Sp. z o.o. Ponadto w dniu [...] września 2010 r. Sąd Rejonowy [...] wydał nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym na skutek pozwu wniesionego przez F. Sp. z o.o. w stosunku do Pani M. K.- P. i Pana A. P.

W tym stanie faktycznym Generalny Inspektor wydał decyzję administracyjną z dnia 22 listopada 2011 r. (DOLiS/DEC-988/11/56219,56223), mocą której odmówił uwzględnienia wniosku.

W ustawowym terminie Pan A. P. wniósł o ponowne rozpatrzenie sprawy. Uzasadniając powyższy wniosek wskazał, iż „osoba podejmująca decyzje (...) nie zbadała właściwie sprawy, ponieważ i przede wszystkim powoływanie się na nieprawomocne wyroki nie oznacza, iż małżonkowie P. są dłużnikami F. Nie ma takiego prawomocnego wyroku!”, a także, iż wspomniany wyrok dotyczył jedynie jego osoby.

Po ponownej analizie zebranego w sprawie materiału dowodowego Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych podtrzymuje swoje stanowisko wyrażone w zaskarżonym rozstrzygnięciu. We wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy nie przedstawiono bowiem żadnych okoliczności, które mogłyby stanowić podstawę do jego zmiany.

Na wstępie niniejszych rozważań wskazać należy, iż zgodnie z treścią art. 12 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (Dz. U. z 2002 r. Nr 101, poz. 926 z późn. zm.), zwanej dalej także ustawą, do kompetencji Generalnego Inspektora należy przede wszystkim kontrola zgodności przetwarzania danych z przepisami o ochronie danych osobowych oraz wydawanie decyzji administracyjnych i rozpatrywanie skarg w sprawach wykonania przepisów o ochronie danych

osobowych. Poza kręgiem tych kompetencji znajduje się zatem dokonywanie oceny w przedmiocie istnienia lub nieistnienia wierzytelności, dopuszczalności zawierania umów, legalności i poprawności treści tych umów, czy też dochodzenie przez stronę (strony) roszczeń z tytułu zawartych umów. Takie sprawy, zgodnie z art. 1 ustawy z dnia 17 listopada 1964 r. Kodeks postępowania cywilnego (Dz. U. Nr 43 poz. 296 z późn. zm.), są bowiem sprawami cywilnymi i powinny być rozpatrywane w postępowaniach prowadzonych przez sądy powszechne.

W niniejszej sprawie Skarżący przedmiotem swojej skargi uczynili zarzut nielegalnego przetwarzania ich danych osobowych przez firmę zarządzającą nieruchomością, której są współwłaścicielami, a z którą jak podnieśli nie podpisywali umowy o ww. zarząd. Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych działając na podstawie i w granicach ustawowych kompetencji przyznanych mu ustawą o ochronie danych osobowych zbadał, czy u podstaw przetwarzania przez F. Sp. z o.o. danych osobowych Skarżących znajdowała się jedna z przesłanek określonych w przepisach tejże ustawy. Jak ustalono w toku postępowania wyjaśniającego podmiot ten przetwarza dane osobowe Skarżących w związku z dochodzeniem od nich roszczeń z tytułu prowadzonej działalności gospodarczej.

Ponownie zatem wskazać należy, iż ustawa o ochronie danych osobowych, określa zasady postępowania przy przetwarzaniu danych osobowych oraz prawa osób fizycznych, których dane są lub mogą być przetwarzane w zbiorach danych (art. 2 ust. 1 ustawy). Przetwarzanie danych osobowych jest zgodne z prawem jedynie wówczas, gdy administrator danych legitymuje się posiadaniem co najmniej jednej, spośród wymienionych w art. 23 ust. 1 ustawy, materialnych przesłanek dopuszczalności przetwarzania. Stosownie do art. 23 ust. 1 ustawy, przetwarzanie danych osobowych jest dopuszczalne wtedy, gdy: 1) osoba, której dane dotyczą, wyrazi na to zgodę, 2) gdy jest to niezbędne dla zrealizowania uprawnienia lub spełnienia obowiązku wynikającego z przepisu prawa, 3) jest to konieczne dla realizacji umowy, gdy osoba, której dane dotyczą, jest jej stroną lub gdy jest to konieczne do podjęcia działań przed zawarciem umowy na żądanie osoby, której dane dotyczą, 4) jest niezbędne do wykonania określonych prawem zadań realizowanych dla dobra publicznego, 5) jest to niezbędne dla wypełnienia prawnie usprawiedliwionych celów realizowanych przez administratorów danych albo odbiorców danych, a przetwarzanie nie narusza praw i wolności osoby, której dane dotyczą.

Mając na uwadze powołane wyżej przepisy oraz okoliczności przedmiotowej sprawy, należy stwierdzić, że przetwarzanie przez Spółkę danych osobowych Skarżących znajduje prawne uzasadnienie w art. 23 ust. 1 pkt 5 ustawy w związku z art. 23 ust. 4 pkt 2 ustawy.

Art. 23 ust. 1 pkt 5 w zw. z art. 23 ust. 4 pkt 2 ustawy stanowi, iż przetwarzanie danych osobowych jest procesem legalnym, gdy jest to niezbędne dla wypełnienia prawnie usprawiedliwionych celów realizowanych przez administratorów danych albo odbiorców danych, przy czym za prawnie usprawiedliwiony cel uważa się dochodzenie roszczeń z tytułu prowadzonej działalności gospodarczej.

W przedmiotowej sprawie Spółka F. jest podmiotem prowadzącym działalność gospodarczą w przedmiocie świadczenia usług zarządzania nieruchomościami, i z tytułu tej działalności uznaje Skarżących za swoich dłużników. Jak wskazano powyżej kwestia oceny istnienia lub nieistnienia zobowiązania, poprawności umów cywilnoprawnych oraz dochodzenia przez stronę (strony) roszczeń należy do sądów powszechnych, do których, o dokonanie takiej oceny, może zwrócić się każda ze stron

sporego zobowiązania. Niewątpliwie, aby móc skorzystać z opisanego wyżej uprawnienia koniecznym jest przetwarzanie danych osobowych drugiej strony spornego zobowiązania.

Wojewódzki Sąd Administracyjny w Warszawie w wyroku z dnia 30 listopada 2004 r. (sygn. akt: II SA/Wa 1057/04) stwierdził, iż „(...) zasadą powszechnie akceptowaną, wynikającą nie tylko z przepisów prawa cywilnego, lecz także z norm moralnych, zasad współżycia społecznego oraz dobrych obyczajów jest regulowanie zaciągniętych zobowiązań (zapłata długów). (...) Dłużnik, który nie wywiązuje się ze swoich zobowiązań, musi liczyć się z konsekwencjami, wynikającymi z przepisów regulujących obrót gospodarczy. Postawa dłużnika nie może bowiem prowadzić do uprzywilejowania jego sytuacji prawnej. Gdyby generalnie uznać każdy wypadek przetwarzania danych osobowych dłużnika za godzący w jego prawa i wolności, doszłoby z jednej strony do niczym nieuzasadnionej ochrony osób niewywiązujących się ze swoich zobowiązań, z drugiej natomiast do naruszenia zasady swobody działalności gospodarczej, co z pewnością nie było zamiarem ustawodawcy przy uchwalaniu ustawy o ochronie danych osobowych”. Osoba popadająca w zwłokę w spełnieniu zobowiązania musi się zatem liczyć z tym, że jej prawo do prywatności może zostać ograniczone ze względu na dochodzenie przez wierzyciela należnych kwot. W przeciwnym wypadku mogłoby dojść do sytuacji, w której dłużnik, powołując się na prawo do ochrony danych osobowych, skutecznie uchyliłby się od spoczywającego na nim obowiązku spełnienia świadczenia i sytuacja taka ograniczałaby prawo wierzyciela do uzyskania należnej zapłaty. Wobec powyższego stwierdzić należy, iż analizowane w niniejszej sprawie przetwarzanie danych osobowych Skarżących przez Spółkę nie może być postrzegane jako naruszające ich prawa i wolności.

Wskazać w tym miejscu należy, iż podniesiony przez Skarżącego we wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy zarzut, iż w zaskarżonej decyzji organ uznał, iż Skarżący są dłużnikami F. Sp. z o.o. mimo, że wydany w dniu [...] grudnia 2009 r. przez Sąd Rejonowy [...] wyrok w sprawie o sygn. akt [...] powództwo F. Sp. z o.o. przeciwko Panu A. P. o zapłatę, nie był wówczas prawomocny, a samo postępowanie toczyło się jedynie wobec osoby Pana A. P., wskazać należy, że Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych w żaden sposób nie rozstrzygał w tej kwestii, albowiem co było już kilkakrotnie podkreślane, nie jest organem uprawnionym do dokonywania takiej oceny. Ponadto dla prowadzonego przez Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych postępowania bez znaczenia pozostaje okoliczność, czy Skarżący faktycznie są dłużnikami F. czy też podmiot ten bezpodstawnie dochodzi od nich roszczeń. Rolą organu zgodnie z przyznanymi mu kompetencjami jest dokonanie oceny czy F. Sp. z o.o. jest uprawniony do przetwarzania ich danych osobowych. W przedmiotowej sprawie Spółka F. wskazała, że Skarżący są jej dłużnikami. Prawem wierzyciela jest dochodzenie roszczeń, a przesłanka z art. 23 ust. 1 pkt 5 w zw. z art. 23 ust. 4 pkt 2 ustawy pozwala mu na przetwarzanie w tym celu danych osobowych jego dłużników.

Decyzja jest ostateczna. Na podstawie art. 21 ust. 2 ustawy o ochronie danych osobowych i w zw. z art. 13 § 2, art. 53 § 1 i art. 54 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. Nr 153, poz. 1270 z późn. zm.), od niniejszej decyzji stronie przysługuje prawo wniesienia skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, w terminie 30 dni od dnia doręczenia niniejszej decyzji, za pośrednictwem Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych (adres: Biuro Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych, ul. Stawki 2, 00-193 Warszawa).